

๑๕ อานิสงส์ถวายนขาว รวมสร้างเจดีย์

ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคลผู้บูชาพระพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระสาวก ผู้สมควรบูชา ผู้ล่งจรรณ
เครื่องให้เนิ่นช้า ผู้ข้ามความโศกและความร่ำไรแล้ว ว่าบุญนี้
มีประมาณเท่านั้นเท่านั้นได้ ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคล
ผู้บูชาปูชนียบุคคลเหล่านั้น ผู้ดับแล้ว ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ
ว่า บุญนี้มีประมาณเท่าใด

อานิสงส์ถวายบุญชาวร่วมสร้างเจดีย์

๑๓๕

การรักษาใจของเราให้ผ่องใส โดยมีพระรัตนตรัยเป็น
อารมณ์ จักเป็นทางมาแห่งมหากุศล เพราะพระรัตนตรัยมี
อานุภาพไม่มีประมาณ ทั้งยังเป็นแหล่งกำเนิดแห่งบุญกุศล เป็น
รัตนะที่ทรงค่าสูงส่ง ใครก็ตามที่มีจิตผูกพันกับพระรัตนตรัยอยู่
เมื่อจะสร้างบุญใดก็ตาม จะได้รับอานิสงส์ยิ่งใหญ่ ใจของผู้นั้น
จะถูกกลั่นให้สะอาดบริสุทธิ์ จนกระทั่งสามารถทำใจหยุดใจนิ่ง
เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในของตัวเราได้ เมื่อได้เข้าถึงพระ-
ธรรมกายนั้นก็เท่ากับว่า ได้เข้าถึงตัวจริงของพระพุทธศาสนา

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน สุราปิณฑิยเถราปทาน
ความว่า

“ปุชารเห ปุชยโต	พุกุเธ ยทิจ สวเก
ปปญจสมติกุกนเต	ติณฺณโสภปริทุทเว
เต ตาทิเส ปุชยโต	นิพฺพุเต อุกุโตภเย
น สกฺกา ปุณฺณํ สงฺชาตุํ	อิเมตตมปิ เกนจิ

ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคลผู้บูชาพระพุทธเจ้า
พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระสาวก ผู้สมควรบูชา ผู้ล่วง
ธรรมเครื่องให้เนินช้า ผู้ข้ามความโศกและความรำไรแล้ว
ว่าบุญนี้มีประมาณเท่านั้นเท่านี้ได้ ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญ

อานิสงส์ถวายเป็นบุญร่วมกันของชาวพุทธไทย

๑๓๖

**ของบุคคล ผู้บูชาบูชาบุคคลเหล่านั้น ผู้ดับแล้ว ไม่มีภัย
แต่ที่ไหนๆ ว่า บุญนี้มีประมาณเท่าใด”**

การสั่งสมบุญ เป็นกิจที่ทุกคนพึงกระทำอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นเสบียงที่เราทั้งหลายจะนำไปสู่ปรโลกได้ บัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อน จึงเห็นคุณค่าของการสร้างบุญมาก ไม่ปล่อยให้โอกาสอันดีงามให้ผ่านเลยไป โดยไม่ได้ทำอะไร จะตระหนักในใจอย่างยิ่งทีเดียว ถึงมหานิสงส์อันไม่มีประมาณที่จะบังเกิดขึ้น โดยเฉพาะอานิสงส์ใหญ่อันเกิดจากบูชาเนื่อนาบุญมีพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระอรหันตสาวก เพราะท่านเหล่านี้ล้วนเป็นเนื่อนาบุญอันประเสริฐสุด

การบูชานั้นมีอยู่ ๒ ประการ คือ ๑.บูชาด้วยสิ่งของที่เรียกว่า อามิสบูชา ๒.ปฏิบัติบูชา บูชาด้วยการปฏิบัติ ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน นี่ก็เป็นอานิสงส์ใหญ่ที่สุด แต่ในครั้งนี้ หลวงพ่อจะนำเรื่องราวแห่งการบูชาที่เกิดขึ้นในสมัยก่อนมาแล้วให้ทุกท่านได้รับทราบ ถึงผลแห่งอามิสบูชาที่กระทำได้อย่างง่าย ๆ และทุกท่านก็คงคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว เป็นเรื่องการสร้างบารมีของพระอรหันตองค์หนึ่ง ท่านมีชื่อว่า พระอโศกปิณฑะเจ้า

*พระเถระนี้ ในอดีตได้เคยบำเพ็ญบุญไว้แล้วใน

อานิสงส์ถวายปุนขาวร่วมสร้างเจตีย์

๑๓๓

พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ สั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแห่งพระนิพพานไว้เป็นอันมากตามวาระโอกาส จนมาถึงสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า ลิขี ท่านได้บังเกิดในตระกูลหนึ่ง เจริญวัยขึ้นก็อยู่ครองเรือน ครั้นต่อมาภายหลัง ท่านเล็งเห็นโทษในกามทั้งหลายว่าเป็นเหตุแห่งทุกข์ จึงออกบวชเป็นฤๅษี บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งได้อภิญญา ๕ สมบัติ ๘ และถึงความเป็นผู้ชำนาญในคุณวิเศษนั้นอย่างยิ่ง ท่านอาศัยบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าหิมพานต์

วันหนึ่ง พระอัครสาวกชื่อว่า อภิภู ได้หลีกเร้นเข้าป่าหิมพานต์เพียงลำพัง พระฤๅษีผู้มีฤทธิ์ มองเห็นพระอัครสาวก จึงใคร่ครวญดูด้วยความรู้ของตน และทราบว่ สมณะนี้เป็นพระอรหันต์ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ยากจะหาผู้ใดเปรียบได้ เป็นความโชคดีของเรา เราควรจะเอาบุญกับท่าน ท่านคิดอย่างนี้ไม่มีทักขิถือตนว่าเป็นผู้มีฤทธิ์เหมือนกัน จึงถือดอกไม้ ๗ ดอก มิกลั่นหอมขึ้นภูเขาไปที่พระเถระยืนอยู่ จากนั้นจึงไหว้พระเถระ แล้วนำดอกไม้ถวายเป็นสังฆบูชา พระเถระเจ้าทรงทราบว่า ฤๅษีนี้เป็นผู้มีฤทธิ์มาก แต่ถึงกระนั้น ด้วยความที่ต้องการบุญ จึงนำดอกไม้มาบูชาเรา พระเถระจึงทำการอนุโมทนาเพื่อยังใจ

อานิสงส์ถวายนุชาวร่วมสร้างเจติย

๑๓๘

ของฤาษีให้เกิดความปลื้มปิติยิ่งขึ้น

หลังจากที่ทำการบูชาพระอัครสาวกแล้ว ก็มุ่งหน้ากลับไปสู่อาศรมของตน แล้วเก็บหีบเครื่องบริขาร เดินไปตามระหว่างภูเขา ในระหว่างที่กำลังเดินเพลินๆ อยู่ นั่น จูเหลื่อมหิวจัดตัวหนึ่งกำลังคอยเหยื่อ เมื่อมันเห็นฤาษีเดินมาถึงจึงทิ้งตัวลงรัดฤาษีไม่ทันตั้งตัวก็ถูกจูเหลื่อมตัวใหญ่รัดอย่างแรง ท่านลู้กำลังไม่ไหวก็ได้ทำกาละ ณ ที่นั้นเอง พร้อมกับใจที่ระลึกลึงบุญที่เพ็งกระทำมาเมื่อสักครู่นี้

ด้วยบุญที่ท่านมีมานับไม่เลือน ส่งผลให้เข้าถึงพรหมโลก เสวยพรหมสมบัติ พอจุติจากพรหมโลกก็ไปบังเกิดในสวรรค์ทั้งหกชั้น ด้วยอานุภาพแห่งการบูชาพระอัครสาวก เมื่อลงมาเกิดเป็นมนุษย์ก็สมบุรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติ ในกัปที่ ๓๑ แต่กับนี้ไม่เคยพลัดตกนรกเลย นี่เป็นผลแห่งการบูชาด้วยดอกไม้ จนมาถึงสมัยพุทธกาล ได้บังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่ง เมื่อเจริญวัยแล้วได้ฟังธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้า มีใจเลื่อมใส ได้ออกบวชบุญเก่าในตัวก็เต็มเปี่ยม เมื่อบำเพ็ญเพียรได้ไม่นาน ท่านก็บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ สมบุรณ์ด้วยวิชาและจรณะ

เราจะเห็นว่า การบูชาเนื่อนาบุญผู้เลิศ แม้เป็นเพียง

อานิสงส์ถวายนุชนาวร่วมสร้างเจตีย์

๑๓๕

อามิสบูชา หากมีใจเลื่อมใสอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว ย่อมได้รับอานิสงส์อันไม่มีประมาณ ถึงท่านจะเป็นเพียงพระสาวกก็ตาม นีขนาดเป็นพระสาวก ยังได้บุญใหญ่ขนาดนี้ ถ้าได้บูชากับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีใจมุ่งตรงต่อพระพุทธองค์จะได้รับอานิสงส์มากมายเพียงไร เมื่อกล่าวอย่างนี้ หลวงพ่อก็ขอนำเรื่องมาเล่าต่ออีกสักหนึ่งเรื่อง เพื่อเป็นการยืนยันว่าหากมีใจเลื่อมใสเสมอกัน แม้ว่าพระพุทธองค์จะทรงพระชนม์อยู่ หรือว่าดับขันธปรินิพพานไปแล้วก็ตาม ก็ยังได้อานิสงส์ใหญ่เหมือนกัน

*เรื่องราวการสร้างบารมีของพระสุธาปิณฑิยเถระนี้ เคยเกิดในยุคของพระพุทธเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ท่านไม่มีโอกาสสร้างบุญกับพระพุทธองค์ ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าดับขันธปรินิพพาน มหาชนทั้งหลายพากันสร้างพระเจดีย์เพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ตัวท่านเองก็คิดว่า ตอนพระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ เราไม่ได้สร้างบุญ ตอนนี้เราไม่ควรพลาดจากบุญเหมือนแต่ก่อน จึงได้ร่วมบุญด้วยการใส่ก้อนปูนขาวก่อพระเจดีย์

ด้วยบุญกรรมนั้น ส่งผลให้ท่านไม่พลัดตกไปในอบายภูมิ

*มก. เล่ม ๗๑ เล่ม ๓๒๘

อานิสงส์ถวายนุชนาวร่วมสร้างเจดีย

๑๔๐

ในกัปที่ ๙๔ แต่กัปนี้ เสดยเทวสมบัติอยู่ในเทวโลกอย่างยาวนาน ในกัปที่ ๓๐ แต่กัปนี้ ได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิถึง ๑๓ ครั้ง ทรงพระนามว่า ปฏิลังขาระ ทรงสมบุรณ์ด้วยมหาสมบัติจักรพรรดิ ตักไม้พรวง พร้อมด้วยรัตนะ ๗ ประการ เวียนว่ายตายเกิด เสดยสมบัติใหญ่อย่างนี้ จนมาถึงสมัยของพระพุทธเจ้าของเรา นี้ ท่านได้บังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่ง บรรลุนิติภาวะแล้วก็มี ความ เลื่อมใสในพระบรมศาสดา ออกบวชได้ไม่นาน ก็บรรลุธรรม เป็นพระอรหันต์ผู้สมบุรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย

หลังจากที่ท่านบรรลุธรรมแล้ว ก็ได้ย้อนอดีตชาติ ไปดู บุญกรรมของตัวท่านเอง พบเห็นมหานิสงส์อันเกิดจากการถวายนุชนาว จึงได้เปล่งอุทานออกมาด้วยความโสมนัสว่า “ใครๆ ก็ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคลผู้บูชาพระพุทธเจ้าพระปัจเจกพุทธเจ้า หรือพระสาวก ผู้สมควรแก่การบูชา ผู้ไม่มีอาสวกิเลส ผู้ข้าม ความ โศกและความรำไรแล้ว ว่าบุญนี้มีประมาณเท่านี้ได้

ใครๆ ไม่อาจจะนับบุญของบุคคล ผู้บูชาบุชารบุคคล เหล่านั้น ผู้ดับไฟกิเลสแล้ว ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ ว่าบุญนี้ มีประมาณเท่านี้ การที่บุคคลในโลกนี้ พึงให้ทำความ เป็นใหญ่ ในทวีปทั้ง ๔ นี้ ก็ไม่ถึงเสี้ยวที่ ๑๖ แห่งการบูชา นี้ เพียงแค่เรามี ใจผ่องใส ได้ใส่ก้อนปูนขาวในระหว่างแผ่นอิฐ ที่พระเจดียแห่ง

อานิสงส์ถวายนุชนาวร่วมสร้างเจตีย์

๑๔๑

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สิทธัตถะ ยังได้อานิสงส์ใหญ่ถึงเพียงนี้ อานุภาพแห่งการบูชานี้ ยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ ที่เราสมบุรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลายก็เพราะอานุภาพแห่งการถวายเป็นพุทธบูชาแท้ๆ”

เราจะเห็นว่า พระพุทธเจ้า พระอริยสาวก ท่านเป็นเนื่อนานบุญอันเลิศ ใครๆ ไม่สามารถจะทำการนับทำการคำนวณบุญที่เกิดขึ้นจากการบูชาพระองค์ท่าน และพระสาวกได้ อานิสงส์อันยิ่งใหญ่เช่นนี้ ไม่ได้จำกัดด้วยกาล ไม่ได้จำกัดว่า จะต้องบูชาเฉพาะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่อย่างเดียวนั้น แม้บูชาพระพุทธเจตีย์ พระพุทธปฏิมา เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ก็ได้อานิสงส์ใหญ่เช่นกัน ดังนั้นให้เชื่อมั่นเถิดว่า การสร้างบารมีของทุกท่านที่ได้ทำกันมานั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว โดยได้ดำเนินรอยตามพระอริยเจ้าทั้งหลายให้รู้สึกดีใจ ปลื้มปิติใจกันเถิด แล้วตั้งใจทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นกันต่อไป

